

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **Z. V.**, zastoupené JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem se sídlem Smetanovo nám. 1180/7, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2014 č.j. MPSV-UM/24040/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/3028/2014/4S-MSK, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě ze dne 6.11.2014 č.j. 590449/2014/OOI, **o dávku pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí,**

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokáta** JUDr. Alexandra Belici **se určuje částkou 5 200 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.12.2014 č.j. MPSV-UM/24040/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/3028/2014/4S-MSK žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě ze dne 6.11.2014 č.j. 590449/2014/OOI, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Toto rozhodnutí bylo mimo jiné odůvodněno tím, že v souvislosti se skutečností, že žalobkyni byla s účinností od 1.8.2014 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, a to na základě § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zphn), nelze ji považovat za osobu v hmotné nouzi, a to dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. h) zphn.

Žalobkyně proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, ve které uvedla, že její příjem byl na příspěvek na bydlení 1 369 Kč, že po zaplacení veškerých nákladů na bydlení jí nezbyvala částka posuzovaných osob, která je 5 280 Kč. Dále uvedla, že správní orgán pochybil, když nepřihlédl k její tíživé finanční situaci. Žalobkyně má za to, že si situaci nezavinila sama, splnila povinnosti příjemce dávky. Podle žalobkyně bylo rozhodnutí žalovaného vydáno na základě nesprávného právního posouzení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17.12.2014 č.j. MPSV-UM/24040/14/4S-MSK, sp. zn. SZ/3028/2014/4S-MSK a obsahem připojeného správního spisu Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě č.j. 590449/2014/OOI, jakož i připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. SZ/3028/2014/4S-MSK a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správních spisů vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně dne 1.10.2014 podala žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, v žádosti uvedla do okruhu společně posuzovaných osob toliko svého nezl. syna M. V., protokol z jednání ze dne 29.10.2014 – doplnila žádost o příspěvek na živobytí, ke které doložila tři výpisy z bankovního účtu, oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory ze dne 23.10.2014, ručně rozepsané platby za užívání bytu od července 2014 do října 2014, potvrzení o zdravotním stavu žalobkyně od 1.8.2014 do 30.10.2014 a od 1.11.2014 do 15.1.2015, vyjádření žalobkyně k podkladům k rozhodnutí ve věci žádosti o nepřiznání ze dne 23.10.2014. Dne 6.11.2014 správní orgán Úřad práce ČR - krajská pobočka v Ostravě rozhodl nepřiznat příspěvek na živobytí z důvodu, že účastnici řízení byla s účinností od 1.8.2014 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí, dle § 49 odst. 5 zphn., a proto ji nelze považovat za osobu v hmotné nouzi dle § 3 odst. 1 písm. h) zphn po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta. Součástí správního spisu je také odvolání žalobkyně ze dne 24.11.2014, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Soudu z jeho rozhodovací činnosti, konkrétně ze spisu sp. zn. 20Ad 84/2015, je známo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky v Ostravě ze dne 18.9.2014 č.j. 507765/2014/OOI, kterým byl příspěvek na živobytí odňat dle ust. § 49 odst. 5, § 61 a § 67 zphn ode dne 1.8.2014. Uvedené rozhodnutí bylo k žalobě přezkoumáno a žaloba dne 21.10.2015 zamítnuta.

Podle ust. § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 111/2006 Sb. nestanoví-li tento zákon jinak, osobou v hmotné nouzi není osoba, která je osobou, které byla dávka odejmuta podle § 45 odst. 2 nebo § 49 odst. 5, nebo s ní společně posuzovanou osobou, a to po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta. Je nepochybné, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2014 č.j. 507765/2014/OOI byl odejmut příspěvek na živobytí od 1.8.2014 z důvodu porušení povinnosti oznámení změny okruhu společně posuzovaných osob, tedy porušení povinnosti dané v ust. § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i žalovaným správním orgánem dne 19.11.2014 rozhodnutím č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK. Jak uvedeno výše v tomto rozsudku, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014 ve věci odejmutí příspěvku na živobytí byla zamítnuta. Soud neshledal pochybení správního orgánu v této věci, jestliže příspěvek na živobytí k žádosti ze dne 1.10.2014 správní orgán nepřiznal. Zákon o pomoci v hmotné nouzi stanoví případy, kdy osoba v hmotné nouzi není bez ohledu na její sociální situaci, a takovou situací je i stav, kdy byla dávka odejmuta podle § 49 odst. 5 zphn. Jestliže žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK, dávka příspěvek na živobytí odejmuta z důvodu porušení povinností dle § 49 odst. 5 zphn, pak s odkazem na ust. § 3 odst. 1 písm. h) zphn žalobkyni po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta, tato nenáleží bez ohledu na její skutečnou sociální situaci. Soud tak přisvědčil právnímu názoru správních orgánů. Tvrzení žalobkyně, že se dostavila k osobnímu jednání ve věci změny okruhu posuzovaných osob, byly v tomto řízení nepřipadné (toto již bylo vyřešeno v řízení o žalobě sp. zn. 20Ad 83/2014), a proto se soud tímto podrobněji nezabýval. Krajský soud jen podotýká, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17.2.2016 č.j. 9 Ads 262/2015-25 zdůraznil, že V. B. spadal se žalobkyní do okruhu společně posuzovaných osob.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovaný na jejich náhradu nárok ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v rozsahu čtyř úkonů právní pomoci po 1 000 Kč (první porada se žalobkyní včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada se žalobkyní dne 9.9.2015, účast u jednání soudu dne 10.9.2015 a dne 14.7.2016) a čtyř režijních paušálů po 300 Kč, celkem tedy 5.200,- Kč v souladu s ust. § 7 bod 3,

§ 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), c) a g) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 14. července 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce